

Sygn. akt III AUa 941/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka (spr.)

Sędziowie: SSA Beata Michalska

SSA Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015 r. w Ł.

sprawy **M. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 marca 2015 r. sygn. akt VIII U 2937/14

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego przyznaje od dnia 11 lipca 2014 roku.

Sygn. akt: III AUa 941/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. Z. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił powyższą decyzję i przyznał M. Z. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 10 lipca 2014 roku oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawczynie kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w następujących ustaleniach faktycznych i prawnych: M. Z., urodzona (...), złożyła w dniu 10 lipca 2014 roku wniosek o świadczenie przedemerytalne. Od dnia 1 czerwca 2000 roku do 31 maja 2005 roku ubezpieczona była zatrudniona na podstawie kolejno zawieranych umów o pracę na czas określony w (...) spółce cywilnej B. G. – S. S. w A.. Od dnia 1 czerwca 2003 roku ubezpieczona została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawczynie była zatrudniona na stanowisku sprzedawcy i pracę wykonywała w Ł. przy ul. (...). Przedmiotem działalności firmy (...) jest handel detaliczny artykułami spożywczymi. Handel jest prowadzony w 2 sklepach - w Ł. i w A.. Wyniki finansowe przedsiębiorstwa zmniejszały się. W 2012 roku spółka osiągnęła przychód w wysokości 1.298.255,16 zł, dochód w wysokości 59.102,01 zł. W 2013 roku spółka osiągnęła przychód w wysokości 1.194.303,20 zł, dochód w wysokości 55.524,52 zł. W 2013 roku dochodów wystarczało tylko na pokrycie kosztów. Wspólnicy sami pracowali, ale nie wypłacali sobie wynagrodzenia.

Reakcją na złe wyniki finansowe była decyzja o zmniejszeniu kosztów osobowych. Decyzja ta została podjęta po konsultacjach z firmą prowadzącą dla pracodawców ubezpieczonej księgowość. W 2013 roku spółka zatrudniała 2 pracowników. Podjęto decyzję o rozwiązaniu umowy z ubezpieczoną, gdyż drugi z pracowników mieszkał w pobliżu sklepu. W dniu 30 sierpnia 2013 roku pracodawca ubezpieczonej wypowiedział warunki umowy o pracę z powodu trudnej sytuacji ekonomicznej firmy. Po upływie okresu wypowiedzenia, od dnia 1 grudnia 2013 roku, zaproponowano ubezpieczonej zmniejszenie wymiaru czasu pracy do 1/2 etatu z wynagrodzeniem w wysokości 50% wynagrodzenia minimalnego ogłaszanego przez GUS. Po miesiącu od wypowiedzenia warunków umowy o pracę wspólnicy uznali, że zmniejszenie wymiaru czasu pracy ubezpieczonej nie wpłynie na poprawę sytuacji finansowej firmy. Postanowili rozwiązać umowę o pracę z ubezpieczoną. Nie pytali jej czy wyraża zgodę na zaproponowane warunki. M. Z. chciała pracować, nawet na 1/2 etatu, ale pracodawcy podjęli decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę. Pracodawcy nie złożyli odrębnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę. Wnioskodawczyni została poinformowana, że będzie zwolniona w związku ze złą sytuacją i coraz niższymi utargami. Do pracy ubezpieczonej nie było żadnych zastrzeżeń. W dniu 30 listopada 2013 roku, razem ze świadectwem pracy przedstawiono ubezpieczonej do podpisu oświadczenie o odmowie przyjęcia zaproponowanych warunków, które ubezpieczona podpisała wskazując datę „10.10.13r.”.

Umowa o pracę rozwiązała się w dniu 30 listopada 2013 roku. W wydanym ubezpieczonej świadectwie pracy pracodawca wskazał, że stosunek pracy ustał za wypowiedzeniem przez zakład pracy (art. 30 k.p) oraz że przyczyną wypowiedzenia jest zmiana warunków pracy i płacy w związku z trudną sytuacją ekonomiczną firmy (art. 42 k.p.).

W dniu 10 grudnia 2013 roku pracodawca wydał ubezpieczonej zaświadczenie, z którego wynika, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy oraz że trudna sytuacja ekonomiczna firmy wymagała rozwiązań organizacyjnych, które zmniejszają koszty pracownicze – tzn. przejściową likwidację stanowiska pracy, a w razie potrzeby przyjęcie nowego pracownika tylko na 1/4 etatu.

Od dnia 3 grudnia 2013 roku ubezpieczona jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. jako osoba bezrobotna. Jest w trakcie poszukiwania pracy. Ubezpieczona w trakcie poszukiwania pracy nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, prac interwencyjnych lub robót publicznych. Zaświadczenie o zarejestrowaniu w Urzędzie Pracy wnioskodawczyni otrzymała w dniu 10 lipca 2014 roku. Od 1 grudnia 2013 roku ubezpieczona otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych. Okres 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych upłynął w dniu 12 czerwca 2014 roku. Sumaryczny staż pracy M. Z. na dzień rozwiązania stosunku pracy wynosi ponad 35 lat.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia przedemerytalnego od 10 lipca 2014 roku. Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art.2 ust.1 punkt 5 ww. ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż przyczyny rozwiązania stosunku pracy z ubezpieczoną dotyczyły bezpośrednio zakładu pracy, dlatego też wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki do uzyskania świadczenia przedemerytalnego określone w ww. ustawie. Przywołując treść przepisu art. 129 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz.1440 ze zm.), Sąd I instancji przyznał ubezpieczonej prawo do świadczenia przedemerytalnego, zgodnie z wnioskiem od dnia 10 lipca 2014 roku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego zaskarżając go w części dotyczącej daty ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 170). Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie w tym zakresie odwołania od decyzji z dnia 25 lipca 2014 roku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że zgodnie z art. 7 ust. 1 powołanej wyżej ustawy prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3. Zdaniem skarżącego prawo to należało przyznać od dnia 11 lipca 2014 roku, nie zaś od daty zgłoszenia wniosku, czyli 10 lipca 2014 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji zasługują na uwzględnienie, bowiem zaskarżony wyrok został wydany w z naruszeniem prawa materialnego. Trafnie zarzucił, że Sąd I instancji błędnie ustalił datę od której przysługuje wnioskodawczyni prawo do świadczenia przedemerytalnego, określając ją na dzień 10 lipca 2014 r.

Stosownie do treści przepisu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 170) prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3. Dokumentami tymi są dowody uzasadniające prawo do świadczenia przedemerytalnego, w tym decyzja o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informacja o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowody wymagane do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określone przepisami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy należy zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo przyznał ubezpieczonej prawo do świadczenia emerytalnego od daty złożenia wniosku. Zauważyć należy, że art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 170) odmiennie niż art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) określa początkowy moment powstania prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie. Wskazany wyżej przepis nie wiąże powstania prawa do świadczenia przedemerytalnego z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, lecz zawsze z dniem złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, wskazując kategorycznie, iż prawo to ustala się od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami. W orzecznictwie podkreśla się, że w przypadku świadczenia, jakim jest świadczenie przedemerytalne, prawo do tego świadczenia powstaje następnego dnia po złożeniu wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, a nie z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2012 r., II UK 209/11, OSNP 2013 Nr 7-8 poz. 88).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że w dniu 10 lipca 2014 r. M. Z. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego i dołączyła do niego wszystkie wymagane dokumenty. Wynika to jednoznacznie ze Taką też datę złożenia wniosku ustalił również Sąd Okręgowy. Dlatego też stosownie do przepisu art. 7 wskazanej wyżej ustawy, świadczenie przedemerytalne winno zostać przyznane wnioskodawczyni od dnia 11 lipca 2014 roku.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

--	--